

KURIS IŠ PRETENDENTŲ LAIMĖS PRINCESĖS ŠIRDĮ?

Penkta „Atrankos“ knyga

KARŪNA
KIERA CASS

Alma littera

Pirmas skyrius

– Atsiprašau, – pasakiau tikėdamasi neišvengiamų prieštaravimų.

Prasidėjus mano *Atrankai*, jos pabaigą įsivaizdavau kaip tik taip: vienas po kito mane palieka dešimtys dalyvių, daugelis nepasiruošusių atsiveikinti su savo šlovės valanda. Pastarosiomis savaitėmis įsitikinau, kokie geraširdžiai, protingi ir dosnūs yra diduma pretendentų į mano ranką, todėl atsiveikimas su tokia jų daugybe draskė man širdį.

Su manimi jie buvo sąžiningi, o aš turiu pasielgti su jais labai bjauriai. Dalyviai priversti laukti, kol per tiesioginę transliaciją paskelbsiu, kad kai kurie iš jų bus pašalinti iš *Atrankos*.

– Suprantu, jog tai gerokai netikėta, bet mamos būklė labai pavojinga, todėl tėtis paprašė manęs prisiimti daugiau pareigų. Manau, kad sugebėsiu su viskuo susitvarkyti, tik jei sumažinsiu šio konkurso apimtį.

– Kaip jaučiasi karalienė? – paklausė Heilas, sunkiai nurijęs gumulą gerklėje.

Atsidusau.

– Ji... Jai prastai.

Tėtis ilgai svarstė, ar leisti man su ja pasimatyti, bet galiausiai aš jį palenkiau. Sėdėjau šalia, laikydama ją už rankos. Gal tai ir kvailystė, bet sėdėjau ant kėdės susikūpinusi, nes tikėjausi ją pabusiant vien tam, kad papriekaištautų man dėl laikysenos. Tačiau mama nepabudo.

– Ji bent jau gyva. O tėtis... jis...

Raulis palaikančiai uždėjo ranką man ant peties.

– Viskas gerai, Jūsų Šviesybe. Mes viską suprantam.

Akimis perbėgau vaizdą priešais save, žvilgsniu palytėdama kiekvieną iš pretendentų ir įsidėmėdama jų veidus.

– Jeigu ką, tai aš jūsų bijojau, – prisipažinau. Salėje pasigirdo kikenimas. – Labai ačiū, kad priėmėte šį iššūkį ir buvote tokie malonūs.

Pasirodė sargybinis ir atsikrenkštė pranešdamas apie save.

– Atleiskit, panele. Netrukus prasidės transliacija. Komanda norėtų patikrinti... – jis nerangiai skėstelėjo rankomis, – plaukus, makiažą ir panašiai.

Linktelėjau.

– Ačiū. Po akimirkos prisidėsiu.

Jam išėjus, mano dėmesys vėl nukrypo į vaikus.

– Tikiuosi, atleisit man, kad atsisveikinu su šitiek jūsiškių.

Linkiu jums visokeriopos sėkmės.

Man išeinant, nuskambėjo tylus atsisveikinančiųjų choras. Išėjusi pro Vyrų kambario duris giliai atsikvėpiau ir nusiteikiau tam, kas manęs laukia. Tu esi Idlina Skriv, tariau sau, ir nėra *jokio* kito žmogaus, galingesnio už tave.

Rūmų salėse vyravo nejauki tylą, nedrumsčiama nei mamos ir aplinkui zujančių jos damų, nei Aureno juoko. Niekas taip neprimena apie žmogų kaip tuštuma, jo nesant šalia.

Pakeliui į studiją stengiausi išlikti pasitempusi.

– Jūsų Šviesybe, – man įžengus pro duris, pasisveikino keletas žmonių ir pasitraukė iš kelio, vengdami žiūrėti į akis.

Nesupratau, ar jie mane užjaučia, ar jau viską žino.

– O, – pratariau, pažvelgusi į veidrodį. – Mano veidas blizga. Gal malonėtumėt?

– Žinoma, Jūsų Šviesybe.

Mergina įgudusiais judesiais tapšnojo man veidą, dengdama jį pudra.

Pasitaisiau aukštą nériniuotą suknelės apykaklę. Kai šįryt rengiausi, juoda spalva atrodė tinkamiausia, turint omenyje rūmuose tvyrančią nuotaiką, bet dabar ėmiau abejoti savo pasirinkimu.

– Atrodau per rimta, – balsu nerimavau. – Ne šiaip ori, o kaip reikiant sunerimusi. Viskas ne taip.

– Puikiai atrodot, mano panele. – Makiažą daranti mergina iš naujo padažė man lūpas. – Atrodot kaip jūsų motina.

– Visai ne, – sudejavau. – Nei mano plaukai, nei oda, nei akys nepanašūs į jos.

– Ne tai noriu pasakyti.

Putli maloni mergina su išdrikusiomis ant kaktos garbanomis stovėjo šalia, žvelgdama į mano atspindį veidrodyje.

– Štai, – tarė ji, rodydama man į akis. – Spalva kitokia, bet užsispyrimas – toks pat. O lūpose tokia pat viltinga šypsena.

Žinau, kad plaukų spalvą paveldėjot iš močiutės, ir vis dėlto esat tikra savo motinos duktė.

Spoksojau į savo atspindį. Tikriausiai supratau, ką ji nori pasakyti. Šią gūdžiausios vienatvės akimirką pasijutau gal ne tokia vieniša.

– Ačiū. Man tai labai svarbu.

– Mes visi meldžiamės už ją, mano panele. Ji stipri.

Nors ir prastai nusiteikusi, sukikenau.

– Taip, stipri.

– Dvi minutės! – sušuko režisierė.

Žengiau į kilimais išklotą aikštelę, delnais persibraukiau suknelę ir pasitaisiau plaukus. Studijoje buvo šalčiau nei paprastai – net prožektorių šviesoje mano oda pašiurpo, lipant ant tuščios pakylos.

Gavrilas, vilkintis paprastais drabužiais, bet vis tiek labai elegantiškas, supratingai šyptelėjo ir prisiartino.

– Ar esat tikra, kad norite kalbėti pati? Mielai perskaityčiau žinias už jus.

– Dėkui, bet manau, kad turiu pati tai padaryti.

– Supratau. O kaip laikosi mama?

– Prieš valandą viskas buvo gerai. Gydytojai mano, kad mama greičiau sveiks miegodama, bet ji atrodo išsekusi.

Akimirką užsimerkiau, kad nusiramincčiau.

– Atleisk. Aš dėl to kaip nesava. Kita vertus, bent jau laikysi geriau nei tėtis.

Jis papurtė galvą.

– Nepažįstu kito žmogaus, kuris taip baisiai sielotūsi. Visas jo pasaulis sukosi tik apie ją nuo tos dienos, kai jie susipažino.

Prisiminiau vakar dieną, nuotraukas ant sienos tėvų kambaryje, ir mintyse perbėgau visą istoriją, kaip juodu suėjo į porą, mano sužinotą visai neseniai. Vis dar negalėjau išvelgti prasmės grumtynėse su nesibaigiančiais sunkumais dėl meilės, per kurią žmogus tampa visiškai bejėgis.

– Tu ten buvai, Gavrilai. Stebėjai jų *Atranką*, – luktelėjau dvejojama, tada paklausiau: – Ar ji iš tikrųjų veiksminga? Kaip tai vyksta?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Jūsiškė *Atranka* – trečioji, kurią stebiu, ir vis dar negaliu pasakyti, kaip loterija suveda dvi giminingas sielas. Bet esu tikras dėl vieno: nors jūsų senelis nekėlė man susižavėjimo, į savo karalienę žiūrėjo taip, tarsi ji būtų svarbiausia visoje planetoje. Jei su kitais būdavo šiurkštus, su ja elgdavosi švelniai. Ji pažinojo gražiąją jo asmenybės pusę, ko nepasakyčiau apie... Žodžiu, jis sutiko tinkamą moterį.

Žvilgtelėjau į Gavrilą spėliodama, ką jis nutyli. Žinojau, kad senelis buvo griežtas valdovas, kita vertus, buvau girdėjusi apie jį kalbant tik kaip apie karalių. Tėtis nepasakojo, koks jis buvo vyras ar tėvas, be to, mane visada labiau domino pasakojimai apie senelę.

– O jūsų tėtis išvis nenutokė, ko ieško. Jei atvirai, tai manau, kad ne kažin ką nutuokė ir jūsų mama. Vis dėlto ji atitiko jį kaip kirvis kotą. Visi aplinkui pastebėjo šitai kur kas anksčiau už juos pačius.

– Tikrai? – paklausiau. – Jie patys nesuprato?

Gavrilas pašaipiai vyptelėjo.

– Tiesą sakant, ilgiau nesuprato jūsų mama. – Jis kritiškai pažvelgė į mane. – Regis, tai šeimos bruožas.

– Gavrilai, esi vienas iš nedaugelio žmonių, kuriems galiu pasipasakoti. Netiesa, kad nežinau, ko ieškau. Tiesiog buvau nepasirengusi pradėti paieškas.

– A, taip ir maniau.

– Bet štai aš čia.

– Ir, deja, pati viena. Jei nuspręsit tęsti *Atranką*, – po vakarykščių įvykių niekas nesistebėtų, jeigu ją nutrauktumėt, – žinokit, kad toks svarbus sprendimas priklauso tik nuo jūsų valios.

Linktelėjau.

– Žinau. Todėl man labai baisu.

– Dešimt sekundžių! – sušuko režisierius.

Gavrilas patapšnojo man per petį.

– Esu šalia ir padėsiu, kuo galėsiu, Jūsų Šviesybe.

– Ačiū.

Atlošiau pečius priešais kamerą – išsižiebus raudonai lemputei, norėjau atrodyti kuo ramesnė.

– Labas rytas, Ilėjos gyventojai. Aš, princesė Idlina Skriv, noriu papasakoti, kas neseniai įvyko karališkojoje šeimoje. Pradėsiu nuo gerosios naujienos.

Iš visų jėgų bandžiau šypsotis, bet sugebėjau galvoti tik apie tai, kokia apleista jaučiuosi.

– Mano mylimas brolis princas Aurenas Skrivas vedė Prancūzijos princesę Kamilę de Suvter. Nors jų pasirinktas laikas kiek netikėtas, tai nė trupučio nesumažina mūsų džiaugsmo

dėl jų sprendimo. Tikiuosi, jūs irgi palinkėsite jauniems pačios laimingiausios santuokos.

Nutilau. Idlina, tau pavyks.

– O dabar – liūdnoji žinia. Vakar mano motiną Ameriką Skriv, Ilėjos karalienę, ištiko smarkus širdies smūgis.

Stabtelėjau. Rodos, šie žodžiai surentė užtvanką mano gerklėje, vis labiau apsunkindami kalbėjimą.

– Jos būklė sunki, ją visą laiką stebi medikai. Prašau...

Prisidengiau burną. Pajutau, kad tuoj pravirksiu, prarasiu savitvardą nacionalinės televizijos laidoje. Prisimindama Aurenos žodžius, ką žmonės galvoja apie mane, negalėjau leisti sau pasirodyti silpna.

Nudelbiau žvilgsnį. Mamai reikia mano pagalbos. Jos reikia ir tėčiui. Galbūt esu nors truputį reikalinga ir savo šaliai. Negaliu visų nuvilti.

Greitu judesiu nusibraukiau ašaras ir kalbėjau toliau:

– Prašau pasimelsti, kad karalienė kuo greičiau atsigaugtų, nes ji visiems brangi, mums vis dar reikia išmintingo jos vadovavimo.

Atsikvėpiau. Tai buvo vienintelis būdas išgyventi akimirką po akimirkos – įkvėpti ir iškvėpti.

– Mano mama labai vertina *Atranką*, nes ši, kaip žinot, suvedė mano tėvus, iki šiol gyvenančius laimingoje santuokoje. Todėl nusprendžiau pagerbti *Atranką* – manau, kad mama to norėtų, – ir tęsti savąją. Dėl sunkumų, kuriuos rūmai patyrė per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, apsisprendžiau susiaurinti *Atranką* iki *Elito*. Dėl suprantamų aplinkybių mano

tėvas išrinko šešis, o ne dešimt dalyvių; aš irgi renkuosi šešis. Šie ponaičiai kviečiami pasilikti *Atrankoje*: Gunaras Kroftas, Kailas Vudvorkas, Ijanas Keibelas, Heilas Garneris, Foksas Veslis ir Henris Jakopis.

Vaikinių vardai teikė paguodos; net būdama toli, šią ypatingą akimirką įsivaizdavau kupinus pasididžiavimo jų veidus.

Pasakiau beveik viską. Žmonės jau žino, kad Aurenas išvyko, kad mano mama gali mirti ir kad *Atranka* tęsiasi. Atėjo laikas ištarti žodžius, kurių baiminausi labiausiai. Iš Aureno laiško žinojau, ką mano žmonės galvoja apie mane. Kaip jie sutiks tokią žinią?

– Dėl labai silpnos mano mamos sveikatos mano tėtis, karalius Maksonas Skrivas, nusprendė nuolat budėti šalia jos. – Na, štai: – Ir paskyrė mane vadovauti karalystei, kol pats vėl galės imtis pareigų. Nuo šiol esu atsakinga už visa, kas vyks ta šalyje, iki bus nuspręsta kitaip. Sunkia širdimi imuosi šių pareigų, bet kartu labai džiaugiuosi galėdama suteikti tėvams šiek tiek ramybės. Ir toliau informuosime jus apie visus pasikeitimus, kai tik tokių bus. Dėkoju, kad skyrėt man savo laiko, ir linkiu geros dienos.

Kameroms išsijungus, nulipau nuo pakyls ir atsėdau ant vienos iš kėdžių, skirtų mano šeimai. Iš silpnumo būčiau sėdėjusi ištisas valandas, mėgindama atsigauti, jei tik būčiau ganėjusi laiko, tačiau turėjau per daug reikalų. Pirmiausia norėjau dar kartą aplankyti mamą ir tėtį, tik po to imtis darbų. Dar turėjau susitikti ir su *Elitu*.

Išėjusi iš studijos sustojau kaip įbesta, nes išsirikiavusi priešais manęs laukė vaikinų eilė. Pirmąjį pamačiau Heilą. Jo veidas nušvito, jis įteikė man gėlę.

– Čia tau.

Nužvelgusi vaikus pastebėjau, kad visi laiko rankose gėles, kai kurios iš jų net su šaknimis. Tikriausiai išgirdo savo vardus per žinias, tada nuskubėjo į sodą ir iškart atlėkė čia.

– Kvailiukai, – atsidusau. – Ačiū.

Paėmiau iš Heilo gėlę ir apkabinau jį.

– Atsimenu, kaip sakiau, kad kasdien įrodysiu esąs vertas tavęs, – sušnibždėjo jis. – Paliepk, jei nori, kad padvigubinčiau pastangas.

Švelniai jį spustelėjau.

– Ačiū.

Tada priėjo Ijanas; nors nebuvo vienas kito palietę, išskyrus tada, kai vaidinome pasimatymą prieš fotoaparata, ši kart negalėjau susilaikyti ir apkabinau jį.

– Spėju, kad savo noru nebūtum pasirūpinęs gėle, – sušnabždėjau.

– Ištraukiau iš vazos koridoriuje. Tik nesakyk kambarinėms. Patapšnojavau jam per nugarą, jis padarė tą patį.

– Jai viskas bus gerai, – pažadėjo. – Tau irgi.

Kailas įsidūrė pirštą į rožės spyglį, todėl laikė atkišęs ranką kuo toliau nuo drabužių, mums apsikabinant. Tai mane prajuokino – pačiu laiku.

– Šypsenoms, – pasakė Henris, kai papildžiau netvarkingą savo puokštę jo gėle.

– Gerai, gerai, – atsakiau, ir jis prunkštelėjo.

Net Erikas įteikė man gėlę. Priimdama ją džiugiai šypsojau.

– Tai kiaulpienė, – pasakiau.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Žinau. Vieni mato piktžolę, kiti – gėlę. Viską lemia pozicija.

Apsivijusi Eriką rankomis, pamačiau, kad atsidūręs mano glėbyje jis pažvelgė į kitus ir pasijuto nepatogiai, juk sulaukė tiek pat dėmesio kiek ir jie.

Gunaras buvo įsitempęs ir nepratarė nė žodžio, bet tvirtai laikė mane, kol buvau prisiglaudusi.

Foksas įteikė tris gėles.

– Niekaip neišsirinkau.

Nusišypsojau.

– Jos visos gražios. Ačiū.

Foksas apkabino tvirtai, tartum labiau už kitus trokšdamas palaikymo. Stovėjau apglėbusi jį ir žiūrėjau į savo *Elitą*.

Ne, visiškai nesupratau šio proceso, bet aiškiai jutau, kad tai daro poveikį ir kad labai lengva pasiduoti jausmams. To ir tikėjausi: pareiga ir meilė kažin kaip sutaps, ir aš visa tai sutiksiu su džiaugsmu.